

ŻARNO GARNCARSKIE Z WĘGIELSZTYNA

Wymiary: 40 x 30 x 20 cm W procesie produkcji naczyń ceramicznych ważną rolę odgrywały tzw. domieszki schudzające. Były to składniki dodawane do gliny, które podczas wypału zmniejszały naprężenia czerepów i różnego typu garnki, czarki czy misy były w mniejszym stopniu narażone na pęknięcie. Najpopularniejszymi domieszkami schudzającymi w naczyniach ręcznie lepionych był tłuczeń granitowy. We wczesnym średniowieczu na ziemiach pruskich wykonywano specjalne żarna kamienne. Były to naturalne otoczaki o formie zbliżonej do wielościanów. Na ich powierzchniach wykonywano wiele zagłębień, w których rozdrabniano kawałki minerałów z grupy granitoidów. Formy poszczególnych zagłębień związane były najpewniej z poszczególnymi fazami rozdrabniania tłuczni. Kamienne żarna garncarskie zostały dopiero niedawno zidentyfikowane przez archeologów i współczesnych garncarzy. Zabytki datowane na wczesne średniowiecze znane są z miejscowości Karłowo i Węgielsztyn (pow. węgorzewski) oraz Rostek (pow. gołdapski). Co intrygujące, tego typu żarna były wykorzystywane przez wiejskich garncarzy na terenach zachodniej Białorusi jeszcze w okresie międzywojennym! Zabytek odkryty został w trakcie badań archeologicznych grodziska w Węgielsztynie. Żarno zostało znalezione w jamie, w której osadzono pal dźwigający elementy wewnętrznej konstrukcji wału z XI wieku. W tym przypadku narzędzie garncarskie zostało użyte wtórnie jako „zwykły” materiał budowlany. Prawa do wizerunku cyfrowego: CC BY 1.0

<https://creativecommons.org/licenses/by/1.0/deed.pl>